

Ја уздрхтах као луд и почех да трчим низ степенице све до бунара и замало да скочим у њега. Господо, зар то није било и сувише. Ема Бовари!

Ема Бовари воли мене ни кривог ни дужног, и кад се буде отровала, ко ће бити крив? Ко ће, опет, бити крив! А не очекујете, ваљда, од мене да јој опростим све оно што је радила (знате ви шта). И, када бих то и урадио шта бих видео у очима свих којима бих је представио „Ово је Ема Бовари, моја жена“.

И зато сам решио да вам све кажем, без наде да ће ми ваше разумевање помоћи, јер, помислите шта ме чека иза следећег угла. Не могу вам рећи своје име. Не бисте ми веровали.

Анонимус

ПОВЕЉА

Горан ПЕТРОВИЋ

СЕДАМ ДАНА У ЖИВОТУ ПИСЦА

понедељак

Данас — започео је писац и ту стао. Шта је данас, дођавола? помислио је изнервиран празнином папира. Данас је лош дан за писање прича. Дописао је и ставио тачку.

уторак

Прича — започео је писац и ту стао. Шта је прича, дођавола? помислио је изнервиран празнином папира. Прича је лоша за тако леп дан. Дописао је и изашао напоље да се игра.

среда

Јуче је био леп дан — започео је писац и ту стао. Мало је размислио, па наставио — зато сам изашао из куће да се мало поигравам. Обишао сам цео блок, сишао до реке и још сам се неогатобоган у забавном парку. — Да ли се од овога може направити прича? Замислио се. Ускоро је пао мрак.

четвртак

Рано ујутро започео је писац четвртак. Добро је доручковао, попио дуплу кафу и прешао у радну собу. На столу је стајао папир од јуче. Писац је сео и пун воље узео оловку. — Са тобогана су се лепо видела остала деца занета својим играма. Упитао сам се

да ли бих могао да им се придружим. Шетачи у парку су ме сумњичаво посматрали. Зар одрастао човек на тобогану буди толико подозрење? Писац је погледао на сат. Било је 14 часова, а он готово да ништа није написао. Ово је изгубљен дан! закључио је и осетио велико разочарење.

петак

Писца је пробудио телефон. Звала је његова бивша жена. „У уторак сам те видела у забавном парку на тобогану. Да то није мало опасно за твоје године?“ иронично је питала. Писац је ћутао. „У сваком случају би требало да одеш до лекара.“ приметила је бивша жена и додала: „Бао, надам се да ти нисам покварила дан.“ Писац је спустио слушалицу и осетио да је овај дан дефинитивно покварен. У радну собу није ни улазио.

субота

Већ ујутро је преправио целу причу. Јуче је био леп дан. Зато је изашао из куће, обишао цео блок, сишао до реке и још се попео на тобоган у забавном парку. Са тобогана су се видела друга деца занета играма. Шетачи у парку су га сумњичаво посматрали, а он се отиснуо одозго, радосно ширећи руке и на опште запрепашћење се придружио младим вршњацима. Случај је хтео да наиђе његова бивша жена. Одбацила је ташну и пришла. Клекла је у песак. Био је пресрећан. Она му је руком поправила косу, а потом се дуго, дуго смејала. Топлота из песка се преносила, преко колена, њиховим телима и зрачила околом. Иако већ одбегле, птице су се враћале са југа, дрвеће је листало, а трава бујала. Деца нису ни примећивала да су мукшарац и жена знатно старији од њих, већ су их равноправно примили у игру. Замак, кула, шта ли, је нарастао, задобијао фантастичне облике, пролазници су бежали самртно уплашени, а њих двоје су се осећали као млади принчевски пар у пролећној краљевини. Били су спојени погледима, топлим песком, рукама, косом, страшћу и вољом да се играју.

недеља

Тек што се уверио да је његова прича „Тобоган“ добила запажено место у недељном издању новина, писац је зачуо телефон. „Прочитала сам твоју причу“ рекла је његова бивша жена. Писац је ћутао. „Интересује ли те шта мислим о њој?“ питала је она. Писац је ћутао. „Мислим да си идиот. И мислим да би заиста морао да одеш до лекара!“ праснула је она. „Ти мени правиш неприлике. Знаш ли ти да је он мене оптужио да се виђамо? Зашто ме спомињеш у причама? Ти се мени светиш!“ Писац је неразговетно, као из сна, питао: „Ко је то? Ко то зове?“ Са друге стране жена је врштала: „Ко? Питаш ко! Ти безобразниче! Овде је твоја бивша жена! Запамти бивша!“ „Не, ја такав лик немам у својој причи“ рекао је писац и спустио слушалицу. После је гледао теле-

визију, ручао, још мало гледао телевизију и обзиром да је дан био изгубљен за писање прича, обукао је јакну, умотао се у шал и изашао напоље да се игра.

ПОВЕЉА

Иван РАЈОВИЋ

ПА ИПАК...

ВЕЛИКА ПРЕДСТАВА

и само још крманоши усољених мозгова
усмеравају своје удове у непознатом правцу
искушавају мудрост пакосно се удварајући
зноју амнестираних љиљака
обешених о кукасту сурлу тескобе
нема граница у трци гушавих предводника
нема стида у уздржаном пражњењу сократових бисага
нема задовољства у тријумфалном звуку прадежа
обасутог зрачењем аморфних бочица за лекове
нема суза несвесно просутих пред ноге демонских апостола
само плувоћа затеже своје омче
гута звона и звекире са тамница и касарни
са сиротишта и јавних кућа
библиотека и станица за хитну помоћ
само слепило пригрљено кусим пршљеновима светине
обавија руке и очне дупље
каснимо каснимо за блиставим могућностима ума
каснимо за сиктањем сићушних телашаца
заљубаних на сурим таласићима победе
каснимо за немилосрдним гибањем планета у распадању
пути пути мој дрски потомче
пути на сметлишту цивилизације која се прождире
пути на усни шкорпије
пути на пипку ништавила које те обавија
јер можда баш ти будеш учесник велике представе
можда баш ти будеш очевидац
кад сићушна жишка живота
усисана безубим устима космоса
коначно пређе у вечност бесмисла

СВЕТИ ЦИТАТИ

слобода прлатих предводника умирује охолост крада
пискавих лакеја у рачвастом јајоводу историје